

СТУДЕНТСЬКІ ОБРІЇ

ЧАСОПИС
УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО ТОВАРИСТВА „СІЧ“
у Мюнхені

РІК ВИД

1

число

1

СТУДЕНТСЬКІ ОВРІЇ

ЧАСОПИС

УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО ТОВАРИСТВА "СІЧ"

У МОНХЕНІ

РІК I

ГРУДЕНЬ, 1946 р.

Ч. 1

РЕДАКЦІЯ "СТУДЕНТСЬКИХ ОБРІЇВ"

б а ж а є

ШАНОВНИМ ЧИТАЧАМ, СПІВРОБІТНИКАМ
ТА ПРИХИЛЬНИКАМ НАШОГО ЧАСОПИСУвеселих Різдвяних Свят
ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

З М І С Т

	Стор.
1. До Шановних Читачів.- Редакція.....	3.
2. М. Я. - За що і як.....	4.
3. Проф.В.ГОРБАЧЕВСЬКИЙ. - Людська гідність, як клич су- часності.....	9.
4. П. ЧАЙКА. - До справи матеріального забезпечення сту- дентства.....	21.
5. М. К - А. - З и м а (Поезія).....	26.
6. В.ВЕРБІВСЬКИЙ. - З-під рідної стріхи, через Сибір у світ.....	27.
7. Х р о н і к а.....	31.
8. ІЗ СТУДЕНТСЬКОГО ЖИТТЯ: Мюнхен, Гайдельберг, Агліфська зона.....	32.
9. ВІД УПРАВИ УСТ "Січ".....	34.
10. РЕЗОЛЮЦІЇ УСТАНОВЧИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ УСТ "Січ".....	35.
11. ВІД РЕДАКЦІЇ.....	36.

"СТУДЕНТСЬКІ ОБРІЇ". Місячник на правах рукопису.Уміщувані в "Студентських Обріях" дописи й статті, підписані
правдивим прізвищем або псевдонімом, висловлюють погляди автора,
які не конечно покриваються з поглядами Редакції.**ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.**Друже В.Д. Вашу широку статтю, з огляду на брак місця,
подамо в наступному числі "С.О."**ВИДАЄ:** Українське Студентське Товариство "Січ" у Мюнхені.**РЕДАГУЄ:** Колегія. Начальний Редактор Мирослав ПРУТИЧ.**АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:** Мюнхен, Розенгаймерштрассе 46-а.

ЦІНА ПРИМІРНИКА З НІМ.МАРКИ.

ДО ШАНОВНИХ ЧИТАЧІВ

Перша сторінка нового часопису містить, звичайно, слово від Редакції.

Коли появляється часопис, що його редагують студенти для студентів, тоді на першій сторінці, поруч підкреслення позагрупового чи позапартійного становища даної редакції, мочна зустріти чимало фраз про академічний стиль, про культ обов'язку та праці, про свободу слова та про толерантність, а також про бажання часопису стати виразником думок, прагнень та інтересів даного студентського середовища.

Над цими поняттями ми тут, однак, зупинятись не будемо, бо, вкладаючи їх в основу нашої праці взагалі, вважаємо їх за речі самозрозумілі.

Проте, не важко догадатись, що поява нашого часопису, так, як і створення нашого Студентського Товариства "Січ" у Мюнхені, викличе, поруч правильного ставлення, також і більш-менш гострі критичні зауваження.

Ми переконані, що об'єктивність чи злосливість тих зауважень доведуть не слова, а наша майбутня діяльність, і тому на цьому місці дозволимо собі висловити думку про зміст та ціль нашої праці.

Отже, наше бажання полягає в тому, щоб поява цього часопису була рівночасно появою свіжих та здорових думок, появою здорової тенденції серед нашого студентства - розв'язувати свободною, але академічною формою свої проблеми та потреби.

Нашою метою буде - допомогти нашим студентам у всесторонній праці над собою, та підтримувати їхні намагання - стати згодом у ряди конструктивної інтелектуальної еліти українського народу.

Ми нею хочемо стати, бо ми - студенти.

Р е д а к ц і я.

ЗАЩО І ЯК

+++++

За час річного проживання українського студентства в Мюнхені в часі його турбот за місце в високій школі, в його праці над своїми успіхами в науці, в змаганні за вищий інтелектуальний рівень - проявилися його організовані форми, як студентського стану. На цьому місці не беремося зараз критикувати дотеперішні організовані форми життя нашого студентства в Мюнхені. Факт появи (точніше відновлення) "Обнови" та факт організації нашого нового старого Українського Студентського Товариства "Січ" - говорять самі про себе. Ці факти стверджують, що дотеперішня структура Української Студентської Громади та ведена нею праця не заповнили потреб усього студентства, значить, себе не виправдали. Не вдалось охопити та ділово зацікавити понад пів тисячі студентів. Студенти хоча й були в реєстрах (і то дуже далеко не точних) УСГ в Мюнхені, власне, не заповняли лише своїми членськими вкладками потреб ані своїх, ані оточення. УСГ, як станове товариство, що об'єднує молодих інтелігентів, скажемо делікатно, - не дала бажаних та сподіваних результатів виховної праці. Дехто каже (це зловіще), що якраз це й було сподіваним, але ми волимо зайняти становище скромніше. Хочемо спокійно ствердити, що на це склалось багато об'єктивних та суб'єктивних причин.

Останніми часами серед активнішого студентства дуже багато говориться про активізацію студентів, про притягнення їх до праці. Хочемо підкреслити що заміри дуже благородні, однак нам не доводилося ще ствердити суті тієї активізації, а головне - як у працю мають на меті ті чи інші студенти. Правду кажучи, ми кілька разів ствердили деякі прояви активного ставлення багатьох студентів до тих чи інших проблем, але цю активність ми дозволили б собі назвати якраз "активізацією" (деякі "події" в самому Мюнхені, Фраймані, Міттенвальді, Берхтесгадені). Не висуваємо тут собі тієї проблеми, як мети, тому не затримуємось над нею, хочемо лише ствердити, що в Мюнхені для приблизно пів тисячі українських студентів не

створено кола заінтересувань, не зважаючи на намагання багатьох, не притягнуто широкого загалу до розв'язання своїх студентських проблем. Скажемо, що й тут існувало багато об'єктивних і суб'єктивних причин.

Студентство Мюнхена шукає цілий рік форм для своєї станової організації, шукає точнішого визначення змісту своєї праці. І на ґрунті форми та змісту виникли великі розбіжності, які довели до створення цілком протилежних, поборюючих одна одну, думок. Заіснувала позиція й опозиція, заіснувала одна й інша тактика, підхід до розв'язання проблем. Можливо, що конкуренція цих саме думок була б поштовхом солідних перегонів у досягненнях, однак, атмосфера витворювалась протилежна. Студенти, що репрезентували одну думку, не могли стерпіти іншої, а тому, що були при проводі УСГ або близько нього, створили скорше атмосферу незгоди, як конструктивного обміну думок. Боролись за Це СУС і за ЦЕСУС, за ту статтю або іншу, за престижі, за становища, за стиль, форму "протинок зо крапкою", а в результаті нічого позитивного для зараз і для завтра саме ця боротьба не принесла. Пів тисячі студентів залишились реєстром, але не активним гуртом, не своєрідною родиною, де панує поступ, пошана до розвитку, гін національної солідарності, товариська допомога і т.д. І тут, не входячи глибоко в суть, скажемо, що на це склалось багато об'єктивних та суб'єктивних причин.

В такій, згрубша накресленій, атмосфері виникло в Мюнхені дня 13 грудня 1946 року Українське Студентське Товариство "Січ", як друге станове і третє за чергою товариство студіюючої молоді (по УСГ та світоглядівій католицькій "Обнові"). Гадаємо, що причини його виникнення відомі кожному студентові, що знає мюнхенські відносини і, зрештою, резолюції Установчих Загальних Зборів говорять досить виразно про це, та зможуть поінформувати й ширший загаль заінтересований. А втім, пост-фактум годі тим займатись. Далеко важливіше питання - це його б у д у ч ч и н а, п р а ц я т а н а м а г а н н я і ф о р м а р о з в'я з к и з г а д а н и х п и т а н ь. І з цього приводу висловимо кілька своїх думок та побажань.

Безперечно, УСТ "Січ" має радік існування та планування своїх дій на майбутнє. Об'єднуючи студентів, що хочуть ближче зайнятись

своєю долею на майбутнє, воно виявить багато ініціативи та організує засоби до реалізації своїх цілей, поставлених у його статуті. Його майбутні дні, як дні кожної емігрантської збірноти - тяжкі та повні зусиль, спрямованих на створення кращого завтрашнього дня. В даному випадку - боротьби за кращі завтрашні іспити, за краще знання себе й інших, за глибше вивчення духовних надбань нації й людства, за краще завтрашнє матеріальне забезпечення, яке помогло би витримати тяжкі часи студійної праці. Знайшовши у всіх ділянках певний актив, товариство мало би будуччину. При чому убудуччину, яка була б продовженням славних традицій нашого студентства взагалі.

УСТ "Січ", як окрема організована студентська одиниця, знаходиться в товаристві інших подібних одиниць у Мюнхені, тому, на нашу думку, воно в побудові своєї будуччини повинне зважати не тільки на свої плани, а й на плани інших організацій. Установчі Загальні Збори висловили своє бажання, щоб Управа УСТ "Січ" виявила ініціативу в справі створення координаційно-репрезентаційного органу студентів у Мюнхені. На нашу думку, Управа повинна це зробити вже негайно, бо цим можна б запобігти різним непорозумінням, що виникли б на ґрунті репрезентаційної діяльності товариств. Обстоюємо думку, що створення такого органу кінечне в найближчих днях. Члени нашого товариства висловились за таким проектом, що свідчить про здоровий погляд їх на речі. Сьогодні в Мюнхені є троє товариств, і створення репрезентаційного органу з усіх не йде в розріз збереженню окремішності кожного. Цього вимагають спільні національні інтереси, і доцільність координації спільних репрезентаційних дій є річчю самозрозумілою. Зрештою, в даному випадку ми можемо взяти приклад із старшого громадянства.

Ясно, отже, що не уявляємо собі в майбутньому нашого УСТ "Січ" як замкнутого в собі товариства, а навпаки - як активного партнера в співпраці (коли на таку інші підуть) в загально-студентських справах. Ми не сумніваємось у тому, що в своєму майбутньому наша студентська "Січ" внесе з собою свіжі сили в змагання за краще завтра нашого студентства взагалі. Мірилом тих сил буде загальна активність нашого членства. Сміємо сподіватися, що вона буде висока.

Змістовна діяльність Установчих Загальних Зборів показала, що

наше членство прагне праці над собою, для себе й для оточення. Так, ми прагнемо цієї праці і її виявимо, не зважаючи на трудні еміграційні умови, а, може, власне, тим більше через них. З дня на день стає серйозною загроза, що наше студентство буде проріджувати свої ряди. Це означатиме небезпеку щораз меншої продукції української інтелігенції. Ми цю небезпеку глибоко розуміємо, і тому не тільки індивідуальні амбіції до студій, а й загальний біль покриття нашого народу буде нас спонукати до праці. Зміст її видно з наших резолюцій та ухвал. Вона базуватиметься на посиленому навчанні й організації допомоги в ньому, на намаганні піднести свій інтелект та духову свідомість до висоти молоді високорозвинених народів світу, на організації матеріальної підмоги потребуючим.

Переконані в ширості та доцільності поставлених завдань, ми віримо в успіх реалізації їх. І лише той чи ті будуть нам перешкоджати, кому лежить на серці перетягнення студентства та його енергії в інший бік - в сторону інтересів групи, групки, амбіцій і т.д. Ті, кому залежить не на вихованні свіжих лав української інтелігенції, а на заспокоєнні своїх амбіцій, своїх позакулісових інтриг та, делікатно кажучи, - кишень.

Може дехто почується ображеним нашим настановленням, тоді побачимо: ножиці на вдареному столі озвуться, аднак це аж ніяк не змінить нашої серйозної постави до діткнутих справ. Ми їх боронитимемо, бо віримо в їхню доцільність.

У своїй праці членство нашого товариства повинне бути і, напевне, буде послідовне. Ми віримо в переломову хвилю дозрілого відродження нашого народу, віримо, що він іде все вище по щаблях розвитку, і це нас наснажує енергією. Сподіваємося зрозуміння та моральної підтримки нашого старшого та молодого оточення.

Безперечно, намаганням членства нашої молоді студентської "Січі" є створити передумови до запланованої праці. В цій цілі потрібна атмосфера повного пошанування гідності та свободи одиниці. Атмосфера свободного вияву творчих сил, ініціативи, свободного та здорового обміну думок, при твердому збереженні академічної форми. Вважаючи наше товариство за об'єднання виховного типу, робимо особливий натиск на форму та стиль праці, і тому ствер-

джуємо вже давно знану, а деким забуту, істину, що студент мусить бути студентом, а стиль його праці - академічним, чесним - чистим. Думаємо, що наше членство цього стилю цілком дотримається. Це буде залорукою, що з нього викристалізується, як із тисяч інших, творча генерація нашого народу.

+ +

+

Зводячи нитки своїх думок над проблемами нашого молодого УСТ "Січ", сподіваємося, що його діяльність піде правильним та потрібним шляхом. Цього вимагає час, потреба та доцільність. А та діяльність повинна полягати в домаганні правспрядку серед студентської молоді, який би, врешті, унормував взаємини, починаючи від студентських централей, аж до найменших низових клітин. Досягати цього треба переконанням деякої частини студентства, що намагання тотального підпорядкування собі всієї академічної молоді - це шлях до катастрофи в вихованні нашої молоді генерації.

У напрямі створення передумов до взаємо-толеранції серед студентства, діяльність має піти дорогою взаємопошани, визнання свободи думки та обміну здоровим досвідом у праці студентських товариств. За доцільні спільні дії загального характеру, при пошануванні думок партнерів.

За високі осяги в науці - шляхом організації наукової допомоги, з використанням усіх існуючих можливостей.

За високі духові надбання - шляхом творчої праці над собою та взаємодопомоги.

За матеріальну допомогу потребуєчим членам - способом самопомоги та організації матеріальних засобів.

За утворення атмосфери свободного розвитку кожної конструктивної думки - шляхом утвердження гідності кожної одиниці.

За дійсний академічний стиль та форму праці - шляхом дотримання загально прийнятої в культурному світі етики, моралі та честі.

За ріст нашої студентської молоді!

М. Я.

-е-е-е-е-е-е-е-

-е-е-е-е-

-е-

е

Людська громада, як живий організм, заряди кристалізується в формі піраміди. На початках кристалізації ця піраміда має лише дві верстви: верхівку та спід. Верхівка - це пануючі, а спід - підвладні. При закінченні процесу кристалізації, піраміда вже має три верстви: верхівку, середину та спід. Верхівка - це ведучі, тобто ті, що дають напрямні життєвому процесові; середина - це керуючі, тобто ті, що реалізують встановлені напрямні, а спід - це працюючі, тобто ті, що своєю працею творять вартості життєвий процес для людини в цивілізаційним процесом. В цивілізаційному процесі можна встановити три стадії розвитку: нижчий, середній та вищий.

Кожен щабель визначається обсягом прав верхівки та обсягом обов'язків низів. Отже, на найнижчому щаблі цивілізації верхівка має лише самі права та не відчуває жодних обов'язків, і в своїй чинності керується лише мотивами егоїзму, а низи мають лише самі обов'язки (раби або кріпаки). На середньому щаблі цивілізації верхівка має не лише права, але вже й деякі обов'язки, бо в своїй чинності мусить керуватись нормами права, а низи вже мають не лише обов'язки, але й деякі права, а серед цих прав найважливіше - право критики діяльності верхівки.

На найвищому щаблі цивілізації, на порозі якого саме тепер стоїть людство, верхівка муситиме мати не лише права, але й широкі обов'язки, бо в своїй чинності муситиме керуватись нормами моралі, а низи матимуть не лише обов'язки, а й широкі права, а серед них найважливіше - право контролю діяльності верхівки.

Хто спробує проаналізувати перебіг цивілізаційного процесу, той встановить, що існують, як правило, дві тенденції: 1) верхівка все душить низи, щоб із них видушити собі якнайбільше матеріальних користей, та 2) верхівка ніколи добровільно не зрікається своїх привілеїв і ніколи добровільно не поширює прав низів. Значить, верхівка все тисне низи, а низи все пручаються, тобто стараються ослабити тиск. Утиск верхівкою низів може прибирати в конкретних обставинах різних форм: то як утиск релігійний, то як національний, соціальний, господарський, політичний, ідеологічний. Значить, на акцію з гори, що ніколи не вгаває, час від часу вибухає протиакція низів, і це - чи місцевого характеру, як бунт, чи гіршого характеру, як повстання, чи, навіть, всенароднього характеру, як революція. Верхівка є мало чисельна, а низів є мільйони, однак, неорганізовані мільйони являють собою слабосилого противника.

Щоб об'єднати розпорошені маси для спільної акції, треба дати масам провідну ідею. Провідна ідея має бути зформульована коротко, але ефективно, щоб сугерувала маси, щоби збуджувала в них ентузіазм до боротьби. Так зроджуються лозунги, або гасла чи кличі. Отже, найбільш поширеним гаслом на протязі віків був клич: "За свободу", або "за волю".

Що темніша ніч, тим яснішими здаються зорі. Що тяжчі конкретні жит-

теві обставини, то більш сугеруючими є лозунги. Темна була ніч ще не так давно, а саме: при кінці ХУІІ віку. Це була доба розквіту абсолютизму та феодалізму. Цю dobu схарактеризував французький король Людовик ХІУ таким виразом: " 'Ль ета се муа" (держава - це я). В цій добі суспільство складалося з трьох взаємно ізольованих каст: 1) аграрної аристократії, 2) об'єднаного в цехи міщанства, та 3) закріпаченого селянства. Аграрна аристократія була завжди реакційна, бо боялася втратити свої привілеї; міщанство було консервативне, бо оберігалось від вільної конкуренції цехових організацій, а закріпачене селянство хоч і було революційне, бо багато терпіло від безпра'я, однак було неорганізоване, а тому неспроможне було на акцію широких розмірів.

Правда, крім цих трьох каст, наприкінці ХУІІ віку з'явилися на суспільній арені ще дві нові суспільні верстви: буржуазія та пролетаріят. Буржуазія - це суспільна верства, що вже мала в своєму posiadанні значні капітали, а тому відчувала свою міць та хотіла відігравати в суспільстві провідну роль. Пролетаріят - це суспільна верства нуждарів, що за голодну заробітну платню продавала на ринок праі силу своїх м'язів.

Буржуазії тісно було діяти в умогах феодального ладу, а тому вона домагалась реформ і, значить, була поступовою. Пролетаріатові тяжко було від надмірного визиску, а тому він був революційно настроєний. Буржуазія відчула в пролетаріяті свого спільника в боротьбі за зміну феодального режиму, а тому, щоб викликати ентузіазм до боротьби, кинула в маси привабливе гасло: "свобода, рівність та братерство". Так зродилось гасло великої французької революції: "ліберте, егаліте, фрaternіте". Дійсно, це гасло зелектризувало маси: вони пішли на барикади, збурили Бастилію та повалили королівський трон. Починається нова ера: людство стає на вищий щабель цивілізації. З гасла французької революції ідалось зреалізувати постулати свободи. В першій мірі досягнула свободи буржуазія, а то свободи господарської, як права вільно використовувати свої капітали, як права вільно багатіти. Дістало свободу і селянство, бо було звільнене від панщини. Дістав свободу і пролетаріят, бо здобув собі право на страшки, як засіб в обороні себе від надмірної експлуатації. Дістали сво-

боду і широкі кола населення, а то свободу політичну: зникли абсолютистичні монархії, а замість них зродились конституційні монархії, або навіть республіки; розвивається парламентаризм, розвивається політичне життя, засновуються політичні партії та гарантуються громадянські свободи: свобода думки, свобода слова, свобода преси, свобода зібрань та свобода об'єднань.

XIX вік був добою великих відкриттів та винаходів, які техніка широко використала для практичних цілей. Було використано силу пари, електричну енергію та енергію вибухових моторів: конструюються нові машини та впроваджується механізація виробництва, зростають нові галузі індустрії, будуються залізниці, розвивається пароплавання, автомобілізм та авіація. Взагалі, господарське життя розвивається шоким темпом: масова продукція збільшує кількість товарів на ринку та робить їх дешевими. Щоби всі здобутки техніки цілком використати, треба було чисельних кадрів широко освічених працівників. Для підготовки цих кадрів засновуються нові фахові та загально-освітні школи. З поширенням освіти твориться нова суспільна верства інтелектуалів, тобто інтелігенція, що скоро перебирає в свої руки ключеві позиції чи то в ділянці господарського, чи державно-політичного життя. Преса, професійні об'єднання робітництва, політичні партії, і навіть парламенти – це все тримається головне працею інтелігенції. Інтелігенція, як нова суспільна верства, вміщується між буржуазією та пролетаріатом: способом свого життя інтелігенція наближається до буржуазії, а своєю психікою та своїми симпатіями – до пролетаріату.

+ +

+

Найбільш маркантною постаттю XIX віку був Карл Маркс, із його концепцією наукового соціалізму. Аналізуючи перебіг цивілізаційного процесу, К. Маркс встановив такі тези: 1) чи то одиниці, чи то суспільні групи, в боротьбі за існування завжди керуються головно матеріальними інтересами (на цій тезі побудував К. Маркс концепцію історичного матеріалізму, тобто матеріалістичного розуміння історії), 2) хоч суспільство складається з різних суспільних груп, але завжди кожне суспільство є класовим, тобто складається лише з двох класів: а) експлуататорів та б) експлуатованих (експлуататори – це буржуа-

зія, а експлуатовані - пролетаріят); між буржуазією та пролетаріят-
ом перманентно існує антагонізм інтересів, а в рядах пролетаріату
має рости класова свідомість, бо "пролетар батьківщини не має", а то-
му К.Маркс кликає: "пролетарі всіх країн, єднайтеся", тобто кликає
до утворення робітничого інтернаціоналу; 3) в рядах буржуазії, на
грунті вільної конкуренції, стало відбуватися боротьба між підпри-
ємствами; в цій боротьбі гинуть слабкі підприємства, а перемагають
сильні, а сильними завжди є підприємства, що disponують великим ка-
піталом. Отже, відбувається процес концентрації капіталу, тобто змен-
шення числа підприємств та збільшення їхніх капіталів. Концентрація
капіталу веде до прискорення процесу пролетаризації мас.

При поглибленні класової свідомості та класової солідарності, про-
летаріят здобуде сміливість на рішучий крок: на соціальну револю-
цію, тобто на заміну існуючого буржуазного ладу новим - соціаліс-
тичним ладом. К.Маркс твердив, що до соціальної революції має при-
йти з непереможною неминучістю. Отже, пророкував людству наближення
нової ери: соціалізму. Пророцтво К.Маркса прийняв з захопленням
пролетаріят, бо повірив, що коли не буде експлуаторів, то не буде
й експлуатації, а, значить, доля пролетаріату поліпшиться. І інтелі-
генція прийняла пророцтво К.Маркса з радістю, бо припускала, що коли
в умовах буржуазного ладу ідзлось досягнути реалізації постулатів
свободи, то в умовах соціалістичного ладу безперечно вдасться досяг-
нути реалізації постулатів рівності та братерства. Так, з високо
піднятим прапором соціалізму, людство сміливо та радісно прамувало
до границь землі обітованої, де здійсняться віковічні мрії людства
про рай на землі.

Аж несподівано сталася страшна катастрофа - почалась перша сві-
това війна. Вона зразу ж захитала, ніби непохитну, тезу К.Маркса про
міжнародну солідарність в рядах пролетаріату, бо ж із проголошенням
війни, буржуазія та пролетаріят однієї країни пішли на фронт, щоб із
зброєю в руках виступити проти буржуазії та пролетаріату другої
країни. Значить, класову свідомість переміг патріотизм. Війна тяг-
лась чотири роки і спричинила страшну руїну - і матеріальну, і мо-
ральну. Хоч загинуло біля 20 мільйонів людей, однак жодна спірна про-
блема не була розв'язана: все залишилося по-старому. З закінченням

війни маси підняли запорошений прапор соціалізму і рушили значним кроком далі, але одиниці відчували душевну кризу, відчували потребу зробити переоцінку вартостей, а тому набралися сміливості глянути аж на саме дно цивілізаційного процесу. Дійсно, треба було великої сміливості, бо треба було протиставити загальноновизнаним фетишам, протиставити загальношанованим ідолам, і то й малим і великим.

Малим фетишем було гасло французької революції, бо зразу ж виявилось, що це гасло зліплене з двох, себе взаємно неутралізуючих, положень: де є свобода, там не може бути рівності, бо при свободі кожен може або піднятися вгору, або спуститися вниз, а при рівності не може бути свободи, бо всі мусять бути однаковими. А найбільшим ідолом була презумція, що матеріалізм, як ідеологічна база, є вершком досягнень людської думки. Від позитивізму та раціоналізму людська думка докотилася аж до матеріалізму. Більшість гадала, що при матеріалізмі людська думка зможе піднятися аж на вершини пізнання, бо збільшиться від пут середньовічної схоластики, збільшиться з-під впливів містики та метафізики, стане гільною від пут релігійного догматизму та формалізму. Однак, при глибшій аналізі виявилось, що матеріалізм є дуже плитка та тісна ідеологічна база, бо не може в собі вмістити всієї таємниці многогранного животворчого буття. Виявилось, що з категоричною імперативністю матеріалізм веде до трьох негatif: 1) до атеїзму, тобто до заперечення існування Вищої Сили, як творця та опікуна буття; 2) до інтернаціоналу, тобто до заперечення вартості поодиноких національних культур, та 3) до соціалізму, тобто до заперечення вартості принципу приватної власності та вартості принципу вираження господарської свободи, бо ж соціалізм є не що інше, як державний капіталізм, який виявить себе розквітом централізму та всеохоплюючого бюрократизму. Значить, матеріалізм не міг здійснити покладаних на нього надій, значить, є він фатальним збоченням людської думки з правильного шляху.

Отже, треба повернути людську думку на єдино правильний шлях: на шлях ідеалізму. Ідеалізм з категоричною імперативністю веде людську думку до трьох позитивних осягів: 1) до віри в Бога, тобто до пізнання існування Вищої Сили; 2) до націоналізму, тобто до визнання вартості рідної культури, та 3) до солідаризму, тобто до визнання не-

обхідности взаємної співпраці одиниць з одиницями, націй з націями та народів з народами. Отже, ідеалізм є незрівняно глибшою та ширшою ідеологічною базою, ніж матеріалізм.

Ідеалізм має кілька модифікацій. Одною з них є і д е о к р а т и з м, котрий я зараз перед вами репрезентую. Ідеократизм – це філософська концепія, що спирається на визнання засади тричленової повноцілості, тобто засади, що кожна цілість має бути трискладовою. Як у природі все мусить мати три виміри: довжину, ширину та висоту або глибину, так і в царині ідей кожна синтетична ідея має бути трискладовою. Тому ідеократизм подає таку синтезу буття: існує три субстанції: а) матерія, б) енергія та в) ідея або дух – це є в межах універсу або космосу, а в межах мікрокосмосу-людини існує: а) тіло, б) інстинкти та в) душа. Ідеократизм подає таку архітектоніку буття: 1) існує всесвіт, як матеріальна база, що творить собою повноцілість, бо має межі в часі, в просторі та в масі; 2) поза всесвітом існує сфера енергії, що оточує всесвіт та має лише два виміри в часі та в просторі; 3) поза сферою енергії існує сфера ідей або духа, що оточує сферу енергії та має вже лише один вимір: час, лише в його трансцендентному значенні, в значенні вічності. Поза сферою ідей або духа вже нічого існувати не може. Ідея, або дух, отже, все собою оточує, все собою наповнює, є вічною в триванні та в чинності, є безмежною в своїх спроможностях, є, значить, первоосновою та первопричиною буття, тобто Вищою Силою, є Богом, Творцем та Опікуном всесвіту.

Створивши всесвіт, Бог створив землю, а на ній створив живих істот. Людині Бог вклав душу, а тим поставив людину на найвищий павільйон супроти інших істот. Так логічно людська думка приходить до визнання нової ідей – ідей людської гідності. Вже наш геній Т.Г.Шевченко визнавав цю ідею, бо закликав: "Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде!", закликав: "Умийтеся, образ Божий в багні не скверніте", і давав цьому закликові таке ідеологічне обґрунтування: "Усі на цім світі: і царята, і старчата – Адамові діти". Адамові діти – це значить: люди. Отже, всі без винятку є люди, і то ні більше, ані менше, як люди.

Щоб якась ідея могла стати провідною ідеєю, тобто лозунгом, або гаслом чи кличем, треба, щоб ця ідея була шляхетна, життєво-реальна та поступова. Якраз ідея людської гідності є і шляхетна, і життєво-ре-

альна, і поступова, а тому треба її прийняти, як гасло або клич. Вона шляхетна, бо кличе людину в височінь, назустріч Богові, кличе в надземні висоти, де людина починає розуміти своє провіденціальне призначення – бути господарем земної кулі, бути помічником Богові в творенні раю на землі, де людина відчуває своє сподіння з Богом, де людина починає вважати себе богоподібною.

Ідея людської гідності є життєво-реальна, бо не кличе до утопії – до рівності всіх людей, бо рівності людей не може бути ані за законами природними, ані за законами соціальними: 1) ані за законами природними, бо ж люди родяться не рівними і тілом, і душевними спроможностями, і долею, та 2) ані за законами соціальними, бо кожна людина є клітиною якогось суспільного органу, а тому, що поміж органами поділено різні функції, то й кожна одиниця дістає власну функцію, інакше, ніж інші, а, значить, суспільними функціями люди не рівні. Хоч ідея людської гідності не кличе до рівності людей, однак вимагає, щоб не було надмірних відхилів від рівності: а) а то чи вгору, коли одиниця сама себе починає вважати надлюдиною чи півбогом, що не знає впливу своєї сваволі (це різні узурпатори, різні деспоти, різні самодержці), б) а чи то вниз, коли людину починають вважати півлюдиною або підлюдиною, що не сміє й поворухнутись без дозволу свого пана (це раби, кріпаки або парії).

Ідея людської гідності поступова, бо кличе людину на вищий щабель цивілізації, щоб людина в своєму поступуванні керувалась не правом сили і навіть не силою права, але імперативністю моральних норм.

Орбіта людського життя проходить через п'ять площин чи сфер: 1) сферу індивідуальної окремішності, тобто сферу "я" – сферу замкнутого кола суб'єктивних переживань одиниці; 2) сферу родинного життя, що охоплює взаємини поміж чоловіком та жінкою і поміж батьками та дітьми; 3) сферу життя в рямцях найвищої збірності – народу, і то: а) як член нації, б) як член громади та в) як член держави, 4) сферу в рямцях міжнародної солідарності, як член людства, та 5) сферу Абсолюта, де людська душа хоче нав'язати контакт з Богом.

В замкненому колі своїх інтимних переживань, людина творить собою відрубну одиницю, самотійний індивідум, окремішний світ, що вже більше ніколи не появляється здалека. Людина мусить твердо пам'ятати,

що в ній одночасово живуть два нахили: а) до творення добра та б) до творення зла, бо кожна людина є безоднею протиривств: добра та зла, мудрости та глупоти, святости та підлоти, самопосягати та зради, покори та бунтарства. Отже, треба стримувати в собі нахили до творення зла, а натомість розвивати нахили до творення добра. Знов же людина не сміє в своїй чинності керуватись лише егоїстичними мотивами, бо вона є членом суспільства, а, значить, мусить дбати також і про суспільний інтерес.

Пам'ятаючи про свій власний інтерес, треба дбати не лише про тіло, а й про душу, щоб жити повним, гідним людини, життям. Не для мук та страждань родиться людина, а для творчої праці і для користання наслідком своєї праці. Значить, людина має право на добробут, однак лише за додержання таких передумов: а) має чесно придбати свій маєток (не обманом чи насильством), б) має чесно своїм маєтком користуватись (не труситись, як скупар, над кожним телягом, але, знов же, не розкидати марно), та в) має бути вдячною громаді за свій добробут, бо лише в громаді знайде захист своїх прав.

В сфері родинного життя ідея людської гідности допоможе утримати гармонію між чоловіком та жінкою, а також між батьками та дітьми. Між чоловіком та жінкою має панувати не стільки любов, бо любов належить до емоцій, диктованих інстинктом, як скорше взаємна пошана, бо пошана диктується розумом. А щоб чоловік та жінка взаємно панували одне одного, вони мусять глибоко взаємно одне одному вірити. А взаємно будуть вірити тоді, коли взаємно не будуть мати сумніву в додержанні святости обітниць подружньої вірности. Коли буде взаємне довір'я, то буде й широка свобода, бо не буде взаємних підозрінь у зраді. Коли буде взаємна пошана, тоді буде коректний розподіл сфер компетенції чоловіка та жінки, а, значить, тоді буде співпраця та взаємна підтримка.

Батьки свої відношення до дітей мусять базувати не лише на голосі кривности, а й на розумінні своїх громадських обов'язків – лишити після себе своїх наступників, котрі продовжуватимуть розпочату батьками працю. Отже, найважливіший обов'язок батьків – це виховати своїх дітей на корисних громадян. Ідея людської гідности вимагає і від батьків, і від дітей такого поступування, щоб батьки постійно мо-

гли бути гордими за своїх дітей, а діти - гордими за своїх батьків. Треба, щоб і батьки були мудрими, бо тоді діти визнаватимуть їхній авторитет, а також треба, щоб і діти були мудрими, бо тоді батьки даватимуть їм певну свободу поступування. Добрі батьки ніколи не занедабуть своїх дітей, а добрі діти ніколи не залишають самотніми своїх старих батьків.

В площині життя в найвищій збірності - в народі, ідея людської гідності допоможе людині віднайти собі відповідну суспільну функцію, та її сумлінно виконувати. Народ - це синтез, що складається з трьох складників: 1) нації, 2) громади та 3) держави, бо людська збірність, при закінченні процесу формування, завжди кристалізується в формі тригранної піраміди. Три грані піраміди - це три ділянки виявів динаміки народнього життя: 1) ділянка культурно-національної творчості, 2) ділянка суспільно-господарської творчості, та 3) ділянка державно-організаційної творчості.

В ділянці культурно-національної творчості треба керуватись засадою, поданою ще Т.Г.Шевченком: "І чужому навчайтесь, й свого не цурайтесь". Значить, треба високо цінити свої національні скарби та треба шанувати свої національні традиції, а однак не треба відмежовувати себе від культурного світу. Треба слідкувати за розвитком культури інших народів, щоб перебирати, що є цінного, але перебирати не автоматично, бо треба перепрацювати, треба надати кольориту власної національної стихії. Кожна нація таїть у собі великі скарби, а тому всякі спроби денационалізації (віднародовлення) є великим гріхом, бо приводять до зникнення високоартістичних своєрідностей. Ідея людської гідності не дозволить людині зраджувати рідну націю та перебігати до другої нації, бо треба пам'ятати, що матику ніколи не дорівнюється рідній матері, а перевертнів завжди очікує лише зневага та недовір'я. Отже, кожному треба пам'ятати про свої обов'язки супроти рідної нації: треба бути націоналістом, але ніколи не шовіністом.

В ділянці суспільно-господарській треба поборювати презумцію, ніби пролетар духовно стоїть вище, як буржуа, бо ніби буржуа є лише гнитом, тим часом, як пролетар є класово свідомим революціонером, що шукає нової правди на землі. Треба пам'ятати, що в дійсності так во-

но не є, бо пролетар, не маючи під ногами міцної господарської бази, мусить іти до буржуя в найми, а тому просякнутий почуваннями наймита, тобто почуваннями заздрости, а через те - і ненависти до свого працедавця. А буржуй, якраз навпаки - маючи під ногами міцну господарську базу, почуває себе господарем на своєму господарстві. Як господар, він незалежний, не потребує ні перед ким гнути спину. Значить, гаслом нашої доби має бути не заклик до повної пролетаризації мас, а якраз навпаки: заклик до "обуржуазнення" мас, тоби, по можливості, кожну людину зробити власником, щоб кожній людині дати матеріальне оперття. Для того треба рішитись на революційний крок: поділити поміж усіма громадянами всі колективізовані чи соціалізовані маєтки - землі, будови та різні підприємства. Маєтки треба передати в приватну власність, і то - дрібні в руки поодиноких власників, а великі об'єкти (багатопверхові будинки та фабрики) передати у власність спілкам чи кооперативам.

В ділянці державно-організаційній ідея людської гідності допоможе утримувати щільний контакт влади з населенням. Влада не повинна старатись відмежувати себе від населення, не сміє вважати себе непомильною та безвідповідальною, бо тоді вона стає зарозумілою бюрократією. Розуміється, що владі має належати право давати потрібні розпорядження, але за свої розпорядження влада має нести повну відповідальність перед населенням, а знов же населення має обов'язок виконувати розпорядження влади, а за те має право контролювати діяльність влади. Своє право контролю діяльності влади населення може здійснити за посередництвом обраного ним самим Народнього Представництва. Народнє Представництво репрезентуватиме волю населення, а тому буде інформатором, дорадником та контролером влади. Отже, ідея людської гідності допоможе розумно реалізувати засади народоправства, бо що більше буде населення світоме, тим більше воно буде дисципліноване, а лише при дисципліні кожен матиме забезпечені якнайширші права.

В офері взаємних стосунків поодиноких народів треба також додержуватись засади урівноважень прав з обов'язками. Це значить, що кожен народ лише тоді буде мати право користатися з усього людської скарбниці культури та цивілізації, коли і сам спричиниться до зба-

гачення цієї скарбниці. Треба поборювати всякі тенденції до імперіалізму, бо завжди імперіалізм веде до поневолення сильними слабких. Натомість треба плекати ідею мирної співпраці народів, щоб не було ані гнобителів, ані гноблених. Треба організувати Міжнародний Трибунал, котрий би полагоджував спірні справи поміж народами, і тим попереджав криваві конфлікти.

В сфері нав'язання контакту душі з Богом треба пам'ятати, що до Бога можна звертатись лише з чистою душею. Людина бачає заслужити у Бога прихильність, а це вона може досягнути лише своїми гідними вчинками, а не порожніми обіцянками поліпшитися. Перед маєстатом Бога людина не мусить рабськи падати на коліна, але має побочко схилити голову в захопленні мудрості та красою будови всесвіту.

+ +

+

"Звізда ясна возсіяла, трьом царям путь показала". Тріє царі - це наука, етика та естетика. Коли цей триумфірат засяде на троні, тоді на землі запанує Правда, Добро та Краса. Тоді не буде чути на землі ані зітхань страдниць-матерів, ані розпучливого плачу голодних сиріт, ані зойків катованих по тюрмах, ані проливої крові в безкінечних війнах, бо тоді запанує на землі спокій, згода, добробут, свобода та щастя.

Кожна людина має право на щастя, але мусить пам'ятати, що мораль ставить такі три вимоги: 1) не смієш бути щасливим, коли ти своє щастя побудував на нещасті інших, бо тобі ти - насильник; 2) не смієш бути щасливим, коли навколо тебе всі нещасливі, хоча би навіть і не з твоєї вини, бо тоді ти будеш егоїст, та 3) можеш бути щасливим лише тоді, коли навколо тебе всі щасливі. Отже, щоб заслужити собі моральне право на щастя, треба старатись навколо себе сіяти щастя для інших, а хто стоїть на найвищому щаблі суспільної драбини, той найбільше має можливостей сіяти щастя навколо себе.

+ +

+

Отже, бажаю шановним читачам щастя та життєвого успіху, бажаю, щоб усі ми дожили до моменту, коли всі ми єдиними устами зможемо заспівати: "Слава в вишніх Богу, бо на землі нова радість стала, яка не бувала: ЛЮДИНА ЛЮДИНІ ЛЮДИНОЇ СТАЛА. "Гомо гоміні гомо ест")

-+~+~+~+~+~+

П. Ч А Й К А

ДО СПРАВИ МАТЕРІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
СТУДЕНТСТВА

Праця над собою в тому чи іншому вигляді - це єдиний свідомий засіб культурного та цивілізаційного розвитку людини. Духово-інтелектуальний рівень, спроможність та успішність праці (неха^ю навіть у суто-фаховому напрямку) - це мірило вартості людини. Ці дві засадничі речі повинен пам'ятати кожен із нас, хоч би з якої точки погляду ми дивилися - чи то з національної, чи особистої. Бо що спроможніша людина у виконуванні своїх обов'язків, тим вона вартісніша для суспільства, а тому суспільство тим вище цінить її працю. Так само треба згадати й те, що висота культурного рівня певного народу залежить від висоти духовно-інтелектуального рівня одиниць.

Безперечним є факт, що для успішного духово-інтелектуального розвитку людини потрібні певні передумови, мусять бути дані її можливості. Ці можливості - вирішальні, бо навіть природний талант мусять знайти можливість насамперед себе виявити, не голорючи вже про пересічно-здібних людей. Державні народи новітніх часів ці справи надають великого значення, і, звичайно, розв'язують її на користь бачущих працювати над собою. Ліберально-демократична держава забезпечує можливості всестороннього розвитку своїх громадян. Вона дає як матеріальну, так і духову опіку. І тоді духово-інтелектуальний розвиток державної нації йде нормальним шляхом. Натомість у недержавних народів питання це дуже пекуче, а на дорозі до розв'язання його зустрічається дуже багато всяких перешкод. Ці перешкоди, однак, не такі значні в національній меншині, що живе - хоч під чужим пануванням - компактно на своїх землях, як це є в еміграційній дійсності.

Молодь і студентство - це суспільні верстви народу, дуже значущі в його теперішності і в його майбутньому. Бо це, власне, і є майбутній нарід! Ми кладемо тут особливий акцент на студентство, яке у кожного народу відіграло й відіграє дуже важливу роль. Сьогодніш-

ний студент - це майбутній громадянин - учений, політик, економіст, тощо, а тому значення студентства в житті кожного народу надзвичайно важливе. Отже, значить, від виховання, духово-інтелектуального розвитку та підготовки до практичної праці сучасного нашого студентства, залежить вартість та працездатність нашої чільної інтелігенції, нашої народної еліти в майбутньому.

З цього виходить, що проблема студентства - це справа великої ваги, всенародна справа.

+ +
+

Чи наше студентство має всі можливості для успішної праці над собою? Далеко ні! Кожен із нас знає, які можливості "всестороннього" фахового й культурного розвитку має українське студентство "по той бік залізної заслони". А по "цей бік", хоча, з одного боку, є доступ до всіх видів високих шкіл, є можливість слухати світової слави вчених, користатися з культурних надбань Західної Європи та світу, проте, з другого боку, наш студент еміграційної дійсності, стоячи перед вічними турботами про щоденний хліб, стоячи перед перспективою неприємного завтра, не може так інтенсивно та систематично працювати, як, хоча б, наприклад, німецький студент у повсенній дійсності програної війни. Останній, на власній території, матеріально в той чи інший спосіб все ж таки забезпечений і, безперечно, чує ґрунт під ногами.

Українське студентство на еміграції якраз без цього ґрунту. Але, не зважаючи на те, воно старається всі перешкоди побороти. Перебуваючи на еміграції, воно хотіло б для своєї Батьківщини придбати щось конкретне, а саме - всестороннє знання! Українське студентство свідоме того, що воно мусітиме заповнити кадри винищеної окупантами української інтелігенції.

З цих міркувань конче потрібно створити всі передумови для менше-більше нормальної праці нашого студентства й відповідного розвитку ним свого інтелекту. Потрібне це, тим більше, в еміграційних умовах!

Одна з найважливіших передумов для забезпечення нормального духово-інтелектуального розвитку студентства - це матеріальне забезпечення, яке в успішності студій молоді відіграє одну з передових ро-

лей. Безсумнівно, матеріальний стан впливає на психіку людини, а психічне наставлення має великий вплив на успішність усякої праці.

Якщо хтось схоче макинути нам матеріалізм, ми відповімо, що коли ходять про матеріальне забезпечення українського студентства на еміграції, то ми й є матеріалісти. Саме тому й порушуємо це питання, що пробуємо шукати шляхів для розв'язання його.

Стоїмо перед тяжким матеріальним станом нашого студентства, на нашу думку - далеко тяжчим, ніж було воно досі. Дотепер більшість студентства користувалася матеріальною допомогою УНРРА. Хоч ця опіка не задовольняла всіх потреб, однак була вона значна. Сьогодні вже багато студентів цією опікою не користується. і ради таких щорау збільшуються. Отже, треба сподіватися, що прийдуть часи, коли цієї допомоги взагалі не буде.

Тому вже сьогодні треба подумати, в який спосіб розв'язати питання матеріального забезпечення українського студентства на еміграції. Треба вже тепер приступити до енергійної акції для придбання відповідних матеріальних засобів, щоб задовольнити найсучасніші потреби студентства зараз і в найближчому майбутньому. Де шукати розв'язання? На нашу думку, треба посилити акцію збирання фондів серед українського громадянства в Європі та, передусім, за океаном, а також зорганізувати студентську самодопомогу.

Можемо з приємністю ствердити факт, що українське громадянство, добре розуміючи всенациональне значення студентства та, знаючи його потреби, завжди радо йшло і йде йому назустріч. Фонди, що їх досі українське громадянство на допомогову акцію студентству жертвувало, були тільки тому невеликі, що збірка їх була заслабо організована. Треба визнати, що КоДУС намагався своїми силами відповідні фонди зібрати, а тим часом саме студентство досі не брало широкої участі в цій акції. Отже, одне з основних завдань студентства буде - допомогти КоДУС-ові в самій техніці збірок.

Так само дуже важливо організувати пропаганду серед громадянства в тому напрямку. Тут би, за посередництвом КоДУС-у, треба організувати цикл доповідей і переведення збірок по таборах. Очевидно, що до цієї акції повинне студентство якнайширше взятися.

СТУДЕНТСЬКІ ОБРІЇ

Не менш важливе також періодичне порушення студентських проблем на сторінках громадської преси. Преса, як чинник, що виробляє громадську opinію, повинна виявляти більше зацікавлення студентськими справами. Крім того, кожний із культурно-освітніх відділів у таборах повинен бути у зв'язку з студентськими організаціями та Ко-ДУС-ом.

Отже, коли вжити цих заходів, можна значно посилити допомогу студентству - вже засобами самої європейської еміграції.

Далеко більше уваги повинна КоДУС присвятити зв'язкам із заокеанськими українцями. Українці за океаном, які, порівнюючи, добре матеріально забезпечені, завжди виявляли готовість помагати еміграції в Європі. Треба б серед них повести особливу пропаганду про матеріальну допомогу студентству. Всі ми свідомі вартості одного "карé-пакету" для нашого студента, який, на жаль, досі не має можливості з цього користатися. Думаємо, що цим способом можна б значно поліпшити матеріальне становище студентства, а що найважливіше - цей спосіб можна зреалізувати. В цьому маємо добрі приклади реалізації допомоги польському та прибалтійському студентству їхніми американськими земляками.

+ +
+

Не менше, а з виховної точки погляду далеко важливішою вважаємо організацію студентської самопомогги. Вона може мати найрізноманітніший вигляд: від успішних плагувань підповідних прибуткових імпрез і забав - до закладення кооперативу для постачання студентству потрібних товарів, видання скриптів і т.д.

Все це вимагає впертої праці, базованої на почутті солідарности, чесности, обов'язку супроти товаришів, доброї організації, серйозного ставлення студентства до своїх завдань, і доброї волі - їх здійснити.

Особливого значення треба надати організації студентських позичково-допомогових кас в окремих студентських товариствах. Фонди їх базувалися б на певних вкладах членства та на піддержці громадськими чинниками, як також окремими громадянами. Подібні каси в минулому виказались великою життєздатністю та несли студентству часто неоціниму допомогу. Беручи на увагу теперішній, ще не такий катастрофальний, матеріальний стан нашої еміграції, сміємо твердити,

до за поважної підготовки такі каси можна б ще успішно зорганізувати, і вони могли б дати студентству великі користі і в недалекому, і в дальшому майбутньому.

+ +

+

Отже, на нашу думку, взявши все це на урагу, в сьогоднішньому стані ще ідається придбати потрібні фонди для матеріального забезпечення студентства зараз, а навіть заощадити децю на майбутнє.

Тільки йти до мети спільно - плече-г-плече!

+++++

+++

+

ВІЛЬНЕ СУСПІЛЬСТВО ПЕРЕБИРАЄ
НА СЕБЕ РИЗИК РІЗНОМАНІТНОЇ РІДМІННО-
СТИ СВОЇХ ЧЛЕНІВ ПОЧАСТИ З ПРИЧИН ДО-
ЦІЛЬНОСТІ, ПОЧАСТИ - З МАЙЖЕ МІТИЧНОЇ
ПОШАНИ ДО НЕПЕРЕДВАЗЕНОСТІ ЛЮДСЬКОГО
ДІЯННЯ ТА ПРОБЛЕМ ЦЬОГО, ЛЮДЬМИ ТАК
НЕДОСКОНАЛО ОПАНОВАНОГО СВІТУ.

ВОНО ЦІНИТЬ ЦЮ РІЗНОМАНІТНІСТЬ,
НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА НЕМИНУЧЕ З НЕЮ ЗВ'Я-
ЗАНІ ТЕРТЯ, А ЯКЩО КОЛИСЬ ПРИХОДИТЬ
ДО ЄДНОСТІ, ЩО БУВАЄ В ВЕЛИЧНІ МОМЕН-
ТИ, ТОДІ ВОНО ЦЮ ЄДНІСТЬ ЦІНИТЬ ЩЕ ВИ-
ЩЕ, БО ВОНА ЗДІЙСНИЛАСЬ ПІСЛЯ ДОВГИХ
МАНІВЦІВ ТА "ВІД НИЗУ ВГОРУ", А НЕ
НАВПАКИ.

Деніс Вільям БРОґАН.

З И М А
■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■

На небі розцвілась зоря
Одна лиш у небеснім дворі,
Замовкла і сяєві земля,
І Оріон схилився і покорі.

А вікна зашліли квітками,
Біліють пухом дерева.
На лицях яблука рум'яні,
На небі Оріон... Зима...

Снігами одна лиш стежинка
Веде до ясного вікна...
Ялинка, зелена ялинка,
Символ запашного Різдва.

ЗАМІСЦЬ РЕПОРТАЖУ

ВОЛОДИМИР ВЕРЕІВСЬКИЙ

З-ПІД РІДНОЇ СТРИХИ, ЧЕРЕЗ СИБІР
У СВІТ

ПОДАЄМО УРІВКИ З ЛИСТІВ СТУДЕНТА, ЯКИЙ,
ВИРВАВШИСЬ ІЗ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ПЕКЛА ТА
ЛИСТУЮЧИСЯ ВЖЕ З ЛОНДОНУ З СВОЇМИ ТОВА-
РИШАМИ, ОПИСУЄ СВОЇ ПЕРЕЖИВАННЯ НА ПРОТЯ-
ЗІ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

З ОГЛЯДУ НА ЦІКАВІ ДАНІ, ЩО ЗАТОРКУ-
ЮТЬ ДОЛЮ БАГАТЬОХ ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ - ЗА-
СЛАНЦІВ НА СИБІР, ТА, ЗОКРЕМА, БАГАТЬОХ НА-
ШИХ СТУДЕНТІВ, - МІСТИМО ЦЕЙ МАТЕРІАЛ
ТІЛЬКИ З ДЕЯКИМИ СКОРОЧЕННЯМИ, БЕЗ НІЯ-
КИХ ЗМІН.

РЕДАКЦІЯ.

"Відома тобі ніч 17 лютого 1939 р. Попрощавшись з нами, ми ру-
шили за Буг. Мороз і сніговії утруднювали нам перехід небезпеч-
ного відтинку. Проте, на ранок ми вже були за 8 кілометрів по дру-
гій стороні. Мандрівка глибоким снігом вибила нас із сил, і тому
ми рішили переднювати в одній безпечній хаті. І там ми довідалися
від господаря, що від якогось часу більшовики дуже зміцнили кінні
і піші стежі вздовж кордону, в проміжку 15 кілометрів... І вночі
пішли далі, в напрямку Володимира-Волинського, ризикуючи стежі.

Не зважаючи на обережність, не вдалося підійти до міста. Раптово
сніг освічено ракетами й почалася стрілянина. Ми попадали. Коли ти-
хло, підносились і далі брели снігом. Був це подвійно фатальний час.
Бо, поперше, загострення над кордоном, і якраз час сильних роз'їздів;
подруге, сніг і його білість. В кожному селі, до якого б тільки збли-
зились, патрулюють відділи "спеціального пограничного отряду". Вран-
ці нас догнали на конях. Негайно знищили всі обтяжуючі папери й
адреси та, лежачи в снігу, піддалися обстрілюючим нас "бойцям".

Запровадили нас до Володимира-Волинського, і там (ще було темно),
ідучи вузькою вулицею, ми чкурнули в закамарки. Однак, не мали успі-
ху. Тікати не було куди, і голода "пражила" з рушниць до сіней, де ми
приховалися.

З команди завезли до в'язниці, де ми зустріли багато арештованих

перебіжчиків. Там просиділи в неймовірній тісноті до 25 березня 1940 р. Пізніше почали ризикнути потягами до советів. Разом з Володькою потрап на один транспорт.

В товарних вагонах везли дуже поволі. Ковель, Луцьк, Здолбунів. Біля Острога, ще по ній стороні кордону, вночі, відірвавши штапки на вікні, попросували втекти. С. із Луцька і я вже вискочили, Володька був третій, за ним інші. До лісу було вже недалеко. Але що ж? Знову сніг і його білість. Скрізь видно... Потяг нагло затримано, і охрانا почала шалену стрілянину. Мені прострілено куртку, іншому луко. Догнали, і знову до вагонів, у супроводі "кольбоприлучення".

Шепетівка, Коростень, Житомир, Київ. Всюди в'язниці переповнені, і нас, 180 чоловік, не можуть ніде примістити. Ідемо далі - на Хвастів. Білу-Церкву, Дніпропетровськ. Ніч. Степи. Місцевостей не пригадує. Везуть нас 8 днів по Україні. Нарешті, приїжджаємо до Миколаєва, а три дні пізніше - до Херсона. "Тюрьма города Херсона, П-й отдел НКВД". Почалися "питки" й вегетація. Тут згадаю, що я з Володькою був під прибраними прізвиськами. Фігурували, очевидно, як поляки.

Слідчі судді дуже звертали увагу на молодих людей і ми, щоб їх обдурити, мусіли грати ролі простих перебіжчиків. І це нам допомогло: уникнулось побоїв і підземних казематів.

+ +

+

Липень заливає своїм золотим промінням чудові околиці і вид на Дніпро, що пливе спокійно у підніжжя в'язниці. Тоді родилась туга. Судять. Я з Володькою вже разом. Підтягли нас таки під 58 статтю. Обоє засудили по 10 літ. Очевидно обом каторжні роботи. Після суду вивозять до Дніпропетровська, опісля Полтава і Харків. Було літо, і ми уважно приглядалися через закратовані вікна до нашої чудової, багатогранної України. Що за парадокси! В книж снах вимріяна Велика Україна. Її красотою любувались у закутих червоними сатрапами вагонах. Було сумно...

З Харкова великим транспортом (70 вагонів, а в кожному 40-45 чоловік) різної збиранини, з сильною "охраною" вивозять, очевидно, в незнанім для нас напрямку. Однак чутки є, що Мурманськ, або Варкута - на схід від Соловків.

Серпень. Від'їзд. Усюди по двірцях наші люди. З віддаленням вартного, розмовляємо через вікно. Дізнавшись, хто ми - плачуть. Білгород. Курськ. Продай, Україно! І так місяць у дорозі, віа Тула, Москва, Горький, Кіров, Котлас - на півночі. Переїжджаємо через пересильні пункти, а далі барками по північній Двині - в вікові тайги. Потім знову далі на північ по Печорі.

Тайга. Сотки кілометрів нічого, крім прорубу в тайзі. Будова залізничні на далеку північ до Варкути і аж над Карське море, де є нафта й вугілля. Тут вільного населення немає. Край "заключонних". З мільйони

* 58 стаття карного кодексу советів, на підставі якої суджено й карано, як "контр-революціонерів", мільйони українського населення.

людей. Це було в Комі ССР. Тяжка праця в жахливих обставинах. Усюди, на кожному кроці, під багнетом.

В кінці вересня й початку жовтня тут уже страшна зима. З Володькою все працюю разом. Листопад і грудень. Несамовиті морози. Їжа (ох, Боже!) нижче всякої критики. Голод і холод, простуда і цинга (скорбут). Люди почали падати, як мухи. Дуже паскудне було місце, бо збоку нічого не дістанеш. До праці гонили щоденно від світу до ночі. Голод, і давай норму 100%. Інакше - здихай.

Володька, що ще під кінець побуту у в'язниці терпів і жалівся мені на шлунок, почав нагло занепадати. В тім часі і я хворію на т. зв. флегмону (цинготне явище). Попухли ноги і вже лежу. Володька чахнув в очах. Ніякої допомоги. Кругом байдужість і отупіння. Це було страшне. І т у т я б а ч и в п е к л о н а з е м л і. Дня 23. XII Володька до праці не пішов. Дістав звільнення. Але це було вже запізно. 24. XII рано вже не був в змозі нічого говорити, лише просив передати колись вітку додому і згадати. Годину пізніше плавав-ридав... Я, не підносячись з леговища, рівно ж плакав. З болю серце краялось і обливалось кров'ю. В 10-й годині тихо помер.

В кілька днів пізніше попав я до польового шпиталю, де й перележав три місяці. Видержав. А може сильніший організм? Хто знає? Дещо змінилось. Попав у друге місце. Можна було роздобути більше їжі і поволі вертав до сил. Почав ходити. Вилікувався завдяки виїмково сердечним лікарям.

Весна 1941 р. Знову погнали на роботу. Трапилось працювати поблизу цвинтаря. Попросив "монгола", щоб дозволив відійти кілька кроків далі. Пішов на могилу Володьки. Хтось із грабарів (мабуть, поляк) поставив хрест, і на табличці видніє напис: "С. П. Петровські Казімір, Варшава, Круча 20". Під чужим прізвищем умирали наші люди. Так помер і вічної пам'яті Володька.

Пізніше мене розділили з моїми друзями. Лишився сам, Червень, 22-го. Нові надії. Як поляк, в серпні був звільнений з табору. Коли почув себе краще, рішенням моїм було: за всяку ціну вирватись з польової. Слідкуючи події, вже тоді вичув, що наступить з поляками. Не було виходу, і в вересні того ж року вступив з кількома іншими до польського війська, що тоді почало формуватись. Очевидно, як поляк (українців не брали), і під прибраним прізвищем.

Так "со страхом" розпочав свою службу і "пельніць обор'йонзкі" в чужих рядах, а дивним збігом обставин перенесли мене на працю до тодішнього штабу польської армії, тому що знав не зле російську мову. Зробили з мене кур'єра штабу армії. Прийшлося мені цілий рік їздити майже по всіх просторах СРСР, де були заслані громадяни бувшої Польщі - поляки й українці. Забезпечено мене в деякі документи, так що міг свobodно подорожувати. Висилали до різних місцевостей, де були мобілізаційні "пляцуфкі", як рівно ж до штабів дивізій і бригад, що були розкинені іноді сотки кілометрів одна від другої.

В тім часі, спрямовуючи людей туди, де було польське військо, призначене з своїми родинами на виїзд закордон, стрінув я багато наших людей з Галичини й Волині. Інформував їх, що мають робити, як і куди їхати, щоб прилучитися до транспортів.

В наслідок моїх порад 600 жінок і дітей, крім того, понад 100 родин виїхало в 1942 р. разом з поляками до Персії. Сьогодні ці люди живуть в Східній Африці, т.є. в Кенії, Родезії і Танганіції. Частина лишилась ще в Персії й Палестині. Діти (нині сироти) перебувають в Індії.

В серпні 1942 р. з штабом приїхав до Персії. З хвилинок прибуття на Близький і Середній Схід, розпочалося досить добре життя. Усе їздив службово з міста до міста. З Багдаду до Тегерану, з Тегерану до Сирії в Дамаск, і знов до Палестини. Міряв простори Північної Африки і Середнього Сходу, від Каїро до Бомбеї і від Палагги на півночі через Палестину і Суез до Адену. Бував також в Назареті і Єрусалимі, в Мозулю, в Курдистані та Олександрії. Усе в роз'їздах поїздом і автобусами - через пустинні простори.

Пізнав Схід, його суворість та екзотику. Був це найкращий час в моїй службі. Молодий організм скоро прийшов до себе, тішився добрим здоров'ям і вповні користувався з безплатної туристики.

Але самотність серед чужого оточення, туга за усім, що рідне, збільшувала особистий неспокій і піддавала думку про виїзд до Британії. В половині 1943 р. зголосився, як охотник, до летунства. Після комісії отримав дозвіл на виїзд. На великому французькому пароплаві "Іле де Франс" рушила наша група з Суезу до Британії. Дорога йшла через Червоне море, біля східних берегів Мадагаскару до Південної Африки. Кілька тижнів постою в Кап-Павль дало мені дуже багато вражень. Коли рушили далі в дорогу, були заатаковані підводними суднами. По кількох днях знову вернули до Дабрен. Звідтам на Південний Атлантийський океан - на безпечні води, однак в утечі перед понорними атаками, плили ми далеко на південь. Пароплав був дуже швидкий, і без конвою пустився в дорогу.

Попередня група була заторпедована, і багато людей затонуло, нам, однак, щастило. Коли заїхали на західні граніці Атлантийського океану, заіснувала небезпека, що бракує палива, і наш пароплав причалив у найкращий порт світу - Ріо-де-Жанейро.

Ще раз вернулись до Західньої Африки, до міста Фрітаун, а звідтам пробирались до Англії. Літом 1943 р., після довгої і небезпечної подорожі, ступив на гостинну англійську землю, де в скорому часі розпочався військовий вишкіл.

Пройшовши парашутний вишкіл, в 1944 р. в вересні брав участь в небезпечній акції в Голандії, під Арнгайм. Довелось скакати далеко за німецькими позиціями. Багато тих, що були з нами, згинув, мені, дякуючи Всевишньому, довелося вийти з життям. Війна моя, вправді, коротка, але дуже ризикована. Був усього чотири дні в акції, опісля вернув літаком знов до Англії.

В квітні 1945 р. ще раз скакав над Рейном, разом з англійськими легкопадчиками. За 5 днів знову вернув назад до Англії, де перебував донині".

ЗУПИНІТИСЬ: ОЗНАЧАЛО Б СМЕРТЬ; НАСЛІДУВАТИ:
був би вже рід неволі; ВЛАСНИЙ ВИШКІЛ ТА РОЗ-
ВІТОН: О С Ъ Ж И Т Т Я Й С В О Б О Д А. РАНКЕ.

Х Р О Н І К А

oooooooooooooooooooooooooooo

- Заходами філії ЛУПВ в Мюнхені, влаштовано 2 групи з гуртожитку на Фюріхштрассе в т о р с ь к и й в е ч і р, на якому виступили з читанням своїх творів В.Барка, Ю.Ковач, Б.Ниванкієвський, П.Осинка, О.Данський і В.Янів.

- Український Оперовий Ансамбль виставив 15 грудня в театрі при Райтштрассе оперу "Мадам Батерфліє", музика Джа. Пуччіні.
В головних ролях: Ф.Носенко, А.Шидлубна, І.Заїферт та Л.Рейн-рович.

Музичний провід Б.П'юрко.

АКАДЕМІЧНІ ВЕЧОРІ
-oooooooooooooooooooo-

Треба привітати започаткування на терені Мюнхену Академічних Вечорів українським студентством та двома поважними товариствами: Українським Науковим Товариством та Українським Католицьким Академічним Сенаторатом ім. Митрополита Андрея Шептицького.

Не диво, що Академічні Вечорі здобули зразу популярність не тільки серед студентства, а також і серед старшого громадянства, бо їхня традиція, яка сягає до Академічних Вечорів у Народньому Домі у Львові, живе в пам'яті нашого громадянства та студентства. Це ж там доводилося слухати академічній молоді цікаві, часто навіть палкі дискусії наших визначних громадян.

Перший Академічний Вечір на терені Мюнхену 15 листопада започатковано доповіддю проф. др. Кульчицького на тему: "ПСИХОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМАТИКА СВІТОГЛЯДУ СУЧАСНОСТІ". Прелегент подав у суто-науковій, але доступній формі, багато цікавого матеріалу про суть, становлення та психологію світоглядів.

29.XI.1946 черговий Академічний Вечір, з доповіддю проф. Гринька, на тему: "ДЕРЖАВНИЦЬКА ІДЕЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІЇ". Прелегент, сам історик, висвітлив по черзі всіх визначних українських істориків, даючи характеристику і їх самих, і їхніх творів. На думку прелегента, те, що наші історики часто самі хиталися в своїх поглядах та творах, впливає з нещасної насиченості їх самих духом української державницької ідеї. В дискусії після доповіді порушено дуже цікаві думки.

6.XII.1946 - авторський виступ др. І. Янова з тематикою: "ПОВІЗІЯ У В'ЯЗНИЦІ". Прелегент зворушив до глибин своїми поетичними творами, насиченими глибоко психологічними переживаннями.

13.XII.1946. - "ПСИХОЛОГІЯ НА ПОРОЗІ НОВОЇ ДОБИ" - прелегент проф. др. Кульчицький широко подав можливості розвитку психологічних наук у майбутньому. Завдання психології, як вирішного чинника в оздоровленні суспільності, надзвичайно велике. Після доповіді розвинулася цікава та річева дискусія.

20.XII.1946. "ПРО ЗОЛОТОВЕРХИЙ КИЇВ" виголосив доповідь, ілюстровану світлинами, проф. Повстенко. Присутні мали нагоду побачити перлини українського архітектурного мистецтва: Собор св. Софії, Михайлівську та Георгіївську церкву, церкву Успіння св. Богородиці, Печерську Лавру та інші будівлі давнього Києва. На жаль, майже всі ці чудові зразки і пам'ятки нашої культури сьогодні вже зруйновані.

27.XII.1946. Проф. др. І. Розін виголосив доповідь на тему: "ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ПРИРОДОЗНАВСТВА". Легкою, приступною формою прелегент накреслив основні питання проблематики життя, в світі новітньої біології. Над заторкнутими проблемами розвинулась незвичайна жвава дискусія.

М. К - а.

ПРИМІТКА РЕДАКЦІЇ. Мета Академічних Вечорів - "подати українському громадянству, а передусім - нашій студентській молоді, в приступних наукових викладах та дискусіях синтетичний погляд на найактуальніші проблеми сучасної перехідної доби".

В цих вечорах, що відбуваються кожної п'ятниці з год. 17.30, в залі кооперативу "КОС" на вул. Розенгаймерштрассе 16-а, радимо шановним читачам "Студентських Обріїв" взяти якнайширшу участь.

Черговий Академічний Вечір відбудеться 3 січня 1947 р. Говоритиме відомий громадський діяч і журналіст др. Степан Баран про "МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ".

---*---*---*---

ІЗ СТУДЕНТСЬКОГО ЖИТТЯ

М Ю Н Х Е Н.

УСТАНОВЧІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСТ "СІЧ".

Дня 13.XII.1946 р., в одній із аудиторій УНРРА-Університету, відбулись Установчі Загальні Збори УСТ "Січ", скликані ініціативною групою. Від її імені Збори відкрив студент П. ОСТАНЧУ. Предсідником Зборів було вибрано студ. Іг. СУХОВЕРСЬКОГО, який, по привітанні українських професорів, що були присутні на Зборах, ділово вів річеву працю Зборів.

Після доповіді предсідника Зборів про діяльність заснування студентського товариства, відбулась коротка дискусія, в якій лише один студент спарався доказати про обов'язкову потребу "дозволу" від УСТ з Фіріхшуле на заснування нового студентського товариства.

Присутні на Зборах прийняли пропозицію створення нового товариства та вписались до списку основоположників. Опрацьований статут з наміченою назвою "Січ", як статут станового товариства, схвалено одноголосно. Список кандидатів на членів управи, опрацьований в час перерви вибраною Комісією-Маткою, схвалено абсолютною більшістю голосів. Головою Управи вибрано студ. СМІЯКА. Вибрано також інші органи Товариства, як Контрольну Комісію та Товариський Суд.

До органів Товариства ввійшли студенти всіх високих шкіл у Мюнхені, що створює добрі можливості співпраці студентів різних високошкільних станиць.

В кінці Зборів схвалено, після коротких зауважень, резолюції, які виявляють побажання присутніх щодо головних напрямних у праці УСТ "Січ".

П р и с у т н і й.

.....

Г А Й Д Е Л Ь Б Е Р Г.

Гайдельберзький університет ім. Карла Рупрехта, в цілком незнищеному місті, встиг, за 15 місяців повосної праці, розвинутися в передвоєнній ширині факультетів та інститутів.

Українська Студентська Громада остаточно зорганізована в травні 1946 р. До неї входять біля 20 медиків, які, до речі, були першими основоположниками студентського організованого життя (бо медичний факультет почав працювати вже при кінці 1945 р.). Далі — студенти з Інституту Перекладачів, єдиного в своєму роді в Західній Німеччині, з державно-наукового, природничо-наукового, правничого факультетів та з музичного Інституту.

Університетська бібліотека з десятків тисяч томів, тільки слабо зачеплена воєнними подіями, дає змогу студентам доповнювати знання та користуватися потрібною лектурою.

Українські студенти — майже всі студенти УНРРА, яка має 10% від загальної кількості до 4.000 студентів на університеті, дістають харчі, а ті, що не мешкають приватно, і приміщення, з тим, що за зимовий семестр 1946-47 р. мусять платити за навчання самі. Умови, загалом, добрі.

Українська Студентська Громада, як одна з найчисленніших громад по латвійській, литовській, польській, цілком розуміє завдання українського студента на еміграції, і якнайосновніше використовує можливість набуття знань як фахових, так і загальних. Так само й у суспільному житті, в повній гармонії та розумінні своїх завдань, старається пропагувати неознайомлених чужинців про суть цього національного буття.

Перший раз в історії 560-тисячного Гайдельберзького університету пролунала в його мурах восени 1946 р. українська пісня під час виступу хору "Україна" проф. НЕСТОРА. Надзвичайне захоплення та заінтересування викликав у переповненій залі зовні виступ хорової капелі бандуристів, під керівництвом п. БОЖИКА, спровадженої рухливою громадою українських студентів у грудні 1946 р. "П о д и в т а п о д я к а" — це замітка одного з німецьких професорів у пропам'ятній книзі хору.

Недавно зорганізувався пластовий студентський курінь.

Працює над високим рівнем фахових знань (співпрацює в громадській діяльності), об'єктивним підходом до певних загально-українських проблем та вірою в краще майбутнє, зустрічає Українська Студентська Громада в Гайдельберзі другий рік свого існування.

С п у д е й з н а д Н е к а р у.

.....

А Н Г Л І Й С Ь К А З О Н А.

Дня 23 листопада 1946 р. в місті Кіль відбувся 3'їзд Українського Студентського Представництва на англійську зону Німеччини, в якому об'єднані всі студентські громади англійської зони. У 3'їзді взяло участь одинадцять представників таких громад: Бон, Брауншвайг,

Геттінген і Кіль, а відсутніми були заступники Ганноверу.

З'їзд одноголосно схвалив ряд позитивних постанов, у яких заторкується: 1) сучасну духову кризу та конечність формування духового змісту українського студентства; 2) розгорнення широкої проблематики українського життя; 3) українське студентство, приготувавшись до співучасті в будіванні українського життя, повинне підходити до суспільно-політичної проблематики в широкому державницькому розумінні; 4) в прагненні об'єктивної і глибокої правди, пошана і толерантність до інших та визнання свободи і вартости думки на ділі є конечним для праці в студентських клітинах.

Далі З'їзд вітав акт з 3 жовтня ц.р., як один із вирішальних кроків до впорядкування студентського життя, висловився за потребу організації студентського життя на засаді триступенності, та схвалив побажання, доби Всеукраїнський Конгрес, підготовлюваний Всестудентською Координаційною Комісією, відбувся, по належній підготовці, в якнайкоротшому часі.

--++++--

~***~

ВІД УПРАВИ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО ТОВАРИСТВА

"С І Ч"

К О М У Н І К А Т ч.1

Управа Українського Студентського Товариства "Січ" у Мюнхені, на огосму засіданні, разом із членами Контрольної Комісії та Товариського Суду, дня 14.12.1946 р., ухвалили подати до загального відому українському громадянству та, зокрема, українському студентству нижченвведене:

1. Дня 13.12.1946 р. частина українських студентів, що студіює на Мюнхенських високих школах, відбула Установчі Збори Загальні, на яких заснувала студентське товариство під назвою: "Українське Студентське Товариство "Січ" у Мюнхені.

2. Стосуючись до резолюцій та статуту, ухвалених Установчими Загальними Зборами, Управа УСТ "Січ" запланує свою діяльність за таких принципах:

- а) праці над інтелектуальним та суспільним виробленням своїх членів;
- б) допомоги у фаховій освіті;
- в) широкої, в межах своєї можливості, матеріальної допомоги своїм членам.

Управа УСТ "Січ" звертається цим шляхом до студентства та громадянства із закликом допомогти Управі в цих питаннях.

3. До реалізації своїх планів Управа УСТ "Січ" заплановує співпрацю з широким кругом студентських, наукових, громадських, харитативних, громадсько-релігійних та інших установ.

4. Тимчасово, до знайдення сталої домівки, канцелярія УСТ "Січ" міститиметься при канцелярії Представництва ЦеСУС-а на американську зону Німеччини - у Мюнхені, Розенгаймерштрассе 46-а, кімн. 114. Години урядові в середу та п'ятницю 15 - 17 год. На місці сходни зборів культурно-освітньої праці УСТ "Січ" використовуватиме тимчасово приміщення всіх українських установ, що простягнуть руку до допомоги нашому студентству.

Мюнхен, 14.12.1946 р.

УПРАВА УСТ "СІЧ" у Мюнхені.

-+++++-

СВОЇМ ЧЛЕНАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ,
УКРАЇНСЬКІЙ ПРОФЕСУРІ І СТУДЕНТСТВУ,
А ТАКОЖ УСЬОМУ НАШОМУ ГРОМАДЯНСТВУ
б а ж а є

ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ ТА ЩАСЛИВОГО
НОВОГО РОКУ

Управа Українського
Студентського Т-ва "Січ"
у Мюнхені.

Р Е З О Л Ю Ц І Ї

Установчих Загальних Зборів УСТ "Січ" у Мюнхені

1. УСТ "Січ" оснoване студентами м. Мюнхена, які виходять з заложення, що:
 - а) Українська Студентська Громада в Мюнхені не зуміла охопити всіх українських студентів у Мюнхені.
 - б) Доцьогочасний провід УСГ - при допомозі деякої частини студентів не зумів чи не хотів створити умовин свободного розвитку своїм членам.
 - в) До цього часу, мимд домагань багатьох студентів, в рмцях УСГ не було створено сприятливих умовин для свободної іміні думок та не існувало ніяких ліберальних умов для духового вироблення студента, відповідаючого сьогоднішньому днені.
 - г) Структура УСГ виказалася не суттєвою. Зокрема, практиковане

певною групою студентів накидування своєї волі та стисле централізування духового розвитку в не завжди бажаному студентством напрямі - виказалось не життєвим.

2. В бажанні внести свіжі, здорові форми в організацію українського студентства в Мюнхені й створено УСТ "Січ", яке, як назвою, так і своєю постановкою праці має за завдання продовжувати українські студентські традиції.

3. Установчі Загальні Збори ухвалюють поставити працю Т-ва на таких принципах:

- а) здорової християнської моралі,
- б) апартиїности,
- в) академічного рівня та стилю,
- г) повної толеранції та взаємної пошани,
- д) чесности та лицарськості.

4. УСТ "Січ" буде утримувати якнайкращі відносини з усіма українськими конструктивними установами, товариствами й ін., що мають позапартійний характер.

5. УСТ "Січ" буде кожноразно підтримувати Українські Високі Школи на еміграції, а Загальні Установчі Збори висловлюють свою повну пошану та зрозуміння їх високого національного значення.

6. В питанні української студентської Централі, Установчі Загальні Збори ухвалюють:

- а) стоячи на засадах 25-тирічної традиції українського студентства, УСТ "Січ" визнає це СУС, як легальну студентську централю, що покликана кермувати українським студентством в загальному.
- б) в зв'язку з повстанням ЦСУС-а та появою нездорового розбиття українського студентства, Уст. Заг. Збори вітають комунікат обох Союзів з дня 3 жовтня 1946, що гарантує їх об'єднання в одну Централю.
- в) утворену обома Союзами Всестудентську Координаційну Комісію Установчі Загальні Збори вважають за вищий загально-студентський орган, якого зарядження УСТ "Січ" буде виконувати.

7. Вважаючи за потрібне координацію загальних дій та репрезентації українського студентства в Мюнхені, Установчі Загальні Збори висловлюють одобрення для проєкту створення репрезентаційно-координаційного студентського органу в Мюнхені. В тій цілі Уст. Заг. Збори дооручають Управі УСТ "Січ" ввійти в тій справі в порозуміння з УСГ та "Обновою" та виявити в цьому напрямі ініціативу, докладаючи сил до реалізації проєкту. Уст. Заг. Збори висловлюють повне зрозуміння об'єднуючих моментів, що йдуть в загальну користь та будуються на засадах рівності діючих студентських товариств.

Мюнхен, 13.12.1946 р.

підписи

~~-----~~
В І Д Р Е Д А К Ц І Ї. Редакція "Студентських Обріїв" звертається до всіх українських пресово-інформаційних установ, а зокрема до УПІС, УПС та УБІ з проханням надсилати їй, для використання, свої Бюлетені. З метою точної, постійної та вчасної інформації всіх членів УСТ "Січ", приступаємо з початком 1947 р., до видання окремого, неперіодичного "Інформаційного Листка", що виходитиме в міру потреби нашого Студентського Товариства.

цифери